

בעניני השחר העברי
לפנות אל מר
Naftali Siegel, Lwów,
Podlewskiego 4.

השחר
— — —
עתון לילדים

הוספה להשחר
הפולני.
נימר. 4

תַּפְּלַת הַיָּלָד.

תרנ"ז.

וַתְּהִי אִשָּׁה אַחַת עֲנִיָּה מְאֹד, אִם לַחֲמִשָּׁה יָלָדִים קְטָנִים.
פַּעַם אַחַת אִמְרָה הָאִשָּׁה לַחֲמִשָּׁת יָלָדֶיהָ:
— יָלָדֵי הַחֲבִיבִים! הִנֵּה תָם הָאֶכֶל בְּבֵיתִנוּ, אֵין לִי עוֹד
לֶחֶם, לֹא קֶמַח וְאֵף לֹא בִיצָה אַחַת, וְאֶנְכִי חוֹלָה, וְכַח אֵין
בִּי לַעֲבֹד וּלְהַבִּיא לָכֶם לֶחֶם. הַתַּפְּלָלוּ אֶל אֲבִינוּ הַטּוֹב
בְּשָׁמַיִם שְׂיַעֲזָרֵנוּ כִּי אֵל רַחוּם וְחַנּוּן הוּא, לוֹ הַכֶּסֶף, לוֹ הַזָּהָב,
וְהוּא כָּל יָכֹל.

בְּנֵימִין הַקָּטָן, צָעִיר בְּנִיָּה, שֶׁהָיָה בְּבֶן שֵׁשׁ שָׁנִים, אַחֲרֵי
שָׁמְעוּ אֶת דְּבָרֵי אִמּוֹ הַחוֹלָה, לָקַח אֶת סִפְרָיו וּמַחְבְּרוֹתָיו
וַיֵּרֶץ הַחוּצָה לָבֹא לְבֵית הַסֵּפֶר.
בְּדַרְכּוֹ עָבַר לִפְנֵי בֵּית־הַתַּפְּלָה, וּבִזְכְּרוֹ אֶת דְּבָרֵי אִמּוֹ.
כִּי יֵי כָּל יָכֹל וְהוּא מוֹשִׁיעַ לְכָל הַמִּתְפַּלֵּל אֵלָיו, כָּאֵל תּוֹדֵה בֵּית־
הַתַּפְּלָה וַיִּשְׁתַּחוּ לִפְנֵי אֲרוֹן הַקֹּדֶשׁ וַיִּבֶט בָּהּ וַיֵּרָא כִּי
אֵין אִישׁ, וַיִּתְפַּלֵּל לֵאמֹר:

— אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים הַטּוֹב וְהַמִּיטִיב, אֵין לָנוּ עוֹד מֶה
לֶאֱכֹל, לֹא־מָנוּ אֵין עוֹד לֶחֶם, וְקֶמַח וּבִיצָה אֵין בְּכָל הַבַּיִת.
רַחֲמֵי־נָא עָלֵינוּ וַתֵּנָה לָנוּ דְּבַר־מָה לֶאֱכֹל וְלֹא נָמוּת בְּלָנוּ
בְּרָעָב! הֲלֹא לָךְ הַכֶּסֶף וְהַזָּהָב וְאַתָּה כָּל יָכֹל, וְאֲנִי עוֹשֶׂה
רְצוֹנְךָ וּמִתְפַּלֵּל אֵלֶיךָ, עַל בֶּן תִּתֵּן נָא לָנוּ לֶחֶם לֶאֱכֹל וְתִרְפָּא
לֵאֲמָנוּ.

ובכלותו להתפלל בא אל בית הספר וילמד בחשק גדול, ואחר שב הביתה. וירא והנה על השלחן מונח להם ואצלו קערה מלאה קמח וסל מלא ביצים.

— "תודה לאל הרחמן" — קרא היקר בענג — יי שמע לקול תפילתי! אמי, הבא הלום יי, ויבא את כל המאכלים האלה?

— "לא, בני הטוב, — ענתה אמו. — אכן שמע יי לקול תפלתך. כי בעמך מול ארון הקדש עמדה גם שרה העשירה ונדיבת הלב, בעזרת הנשים¹ ותתפלל גם היא. אמה לא יכלת לראותה כי עזרת הנשים גבוהה היא; אבל היא ראתה ושמעה את תפלתך המהורה, ולכן הליתה אותנו את כל אלה. היא היתה מלאך יי אשר שלחה, ובידה נתן לנו את תשועתו.

על בן חורו ילדים ליי כי טוב, כי לעולם חסדו! בטחו בו ופנו אליו והוא יעזרכם תמיד!"

¹ חדר התפלה המיוחד לנשים.



אחות ואח.

ציור לפסח.

מאת ש. ז. יעבץ.

(המשך).

אסנת ורקה מבט חד על אחיה ופניה התאדמו בדם. היא הרגישה כי חלילה ביותרון לאחיה ותמלא עליו חמה¹ ולוי ישובו הוריה בחדר זה, כי עתה קרעתו ברגל. ולאט, לאט קמה ממושבה ותגש אל אחיה הקטן ותצבט אותו בכשר רגלו.

פני בנימין התפרצמו² מכאב, ולו הרים את קולו לצעוק, או אוי

¹ כעס. ² נעשו צהובים.

וַאֲבֹי לָהּ לְאַסְנָת, הוֹרִיחַ הָיוּ מְשֻׁלָּמִים לָהּ כַּפֶּעֶלָה, אֵךְ בְּנִימִין לֹא חָפֵץ
לְהִשָּׁבִית³ אֶת הַפֶּדֶר הַיָּפֶה וַיִּשְׁתּוֹק.

עָבַר מִיָּז, בָּלָה קָצִיר, בָּא הַחוֹרֶף עִם מַרְבִּית שְׁלֵגוֹ וּקְרָחָיו, וְלִפְנֵי
הַפּוֹרִים, נָפַל בְּנִימִין לְמִשְׁכַּב וַיַּחַל, רוֹפְאִים נִכְנסוּ וַיֵּצְאוּ וַיָּדָם קִצְרָה לְמִצּוֹא
מָוֹר.⁴ הַמַּחֲלָה הִתְגַּבְּרָה מִרְגַּע לָרְגַע, הַהוֹרִים יֹשְׁבוּ נֹגִים⁵ עַל יַד מִטַּת
בְּנֵם הַיָּקָר, בְּנִימִין הִתְהַפֵּךְ בְּצִירָיו,⁶ וְרַק אֲסָנֶת לְבָדָה לֹא הִיָּתָה בַּחֲדָר.
הִיא יֹשֶׁבֶת בַּחֲדָר הַסְמוּךְ תְּפוּשָׁה⁷ בְּשֶׁרַעֲפִיהָ, הַתְעוֹרֵר בְּקִרְבָּהּ רָגַשׁ שֶׁל
נַחֵם עַל הַצֵּעַר שֶׁנִּרְמָה לוֹ כַּפֶּעַם בַּפֶּעַם וַיִּיק שֶׁל אֲהָבָה הוֹצֵת⁸ בְּלָבָה
לְאַחֶיהָ הָאֲמִלָּל, אֵךְ הִיא הִתְאַמְּצָה לָגֵרֵשׁ אֶת הַרְגֻשׁוֹת הָאֵלֶּה: יָמֵי הַכֶּסֶח
מִמְשֻׁמְשִׁים וּבָאִים וּמָה טוֹב הָיָה, לוֹ גַּמְשֻׁכָּה מַחֲלָתוֹ עוֹד לְזִמְרָמָה, עַד חוֹל
הַמוֹעֵד, לְפָחוֹת, אִין עָלָיו לְהִיּוֹת חוֹלָה מְסֻבֵּן, חֲלָלָה: אֲדַרְבָּה, מַצַּב בְּרִיאֹתוֹ
יִלֵּךְ הַלּוֹךְ וְטוֹב וּבְלִבֵּר שְׁבִילֵי לוֹת "הַסְדָּרִים" לֹא יַעֲזֹב עוֹד אֶת מִטָּתוֹ, לְמַעַן
תּוֹכַל הִיא, אֲסָנֶת לְמַלֵּא אֶת מְקוֹמוֹ תַּחְתָּיו וּלְשֹׂאוֹל אֶת חֲקוּשִׁיּוֹת.

בֶּן, כָּבֶה חֲפָצָה אֲסָנֶת. — — — — —

(סוף יבוא)

³ לְהַפְרִיעַ, ⁴ מַרְפָּא, ⁵ עֲצוּבִים, ⁶ בְּמִקְאוּבָיו, ⁷ שִׁקְוָעָה בְּמִשְׁבּוֹתֶיהָ, ⁸ הוֹרִלֵּךְ.

צוּפִיָּה מִסְמִינִסְלוֹי.

הַטְיוֹלֵר בִּימֵי הַחֲפֵשׁ.

(זְכֵרֹנוֹת)

שְׁמִמוֹן וְעֶצֶב שׁוֹרְרִים בְּרַחוּבוֹת הַכֶּפֶר הַקָּמֵן אֲשֶׁר בּוֹ
אִנִּי מְבַלָּה אֶת יָמֵי הַחֲפֵשׁ. הָאִוִּיר קָר וְלֹחַ הַגִּשְׁמִים דּוֹלֵפִים
בְּלִי הָרָף, גִּטְפִיהֶם מִתְדַּפְּקִים עַל שְׁמִשׁוֹת הַחֲלוּנוֹת, נִחְבָּאוּ
בְּנֵי הָאָדָם בְּבִתְיָהֶם אִין יוֹצֵא לְטִיִּל בְּרַחוּב וְאִין בָּא אֶל הַיַּעַר
לְשֹׂאף רוּחַ צַח. בְּכָל אֲשֶׁר תִּפְגֶּה — אֵךְ גִּשְׁם מִים וְרָפֵשׁ.
הָאֲדָמָה נִהַפְּכָה בָּלָה לְבָצָה, בָּאֵלוּ נִרְקָבָה מֵרַב הַגִּשְׁמִים,
אִין כָּל צֶמַח וְאִין דָּשָׁא, הַבֵּל נָבַל, נִרְקָב, בְּאֵבִלִים עוֹמְדִים

העצים, במרירות ופרשו את ענפיהם לכל עבר, ובנשוב בהם
הרוח הזועף וישמיעו קול המיה חזקה וממשכה...
אנחה מרה יוצאת מקרב לבי הוי! מתי יפן ד' ויהיה
יפה בחוץ ותציץ השמש משמי התבלת?

אני מחכה ומחכה. עיני נמקה ותקנה אין, מה לעשות?
אולם רחום וחנון הוא הקדוש ברוך הוא, הוא שמע את
תפילתי ויוציא את החמה מנרתיקה ופני השמים הולכים
ומתבהרים רוח חמה מנשבת וממלאה את האויר ריחות
נעימים. עוד יום או ימים ונערוד טויר נעלה מעלה מעלה
על ההרים הגבוהים, האח! שמחה אני מאד.

(סוף יבא)

פתרון החידה.

הפותרים: מירל רבהון פשמישל, ברנרד גימפל, סמבור.
שמעון גרינברג, קולומיאה.

- | | |
|----------|-----------|
| 1. א"ר | 9. מרם |
| 2. ברפם | 10. בוש |
| 3. חור | 11. רכש |
| 4. ברשנא | 12. ממובן |
| 5. בקט | 13. תרש |
| 6. המדחא | 14. הדסה |
| 7. מנה | 15. תכלת |
| 8. אבנתא | 16. קוש |

הפתגם היוצא מהאותיות השגיות הוא:

ארור המן ברוך

מרדכי.

